

ÖZLEM AKCAN

'Hikâye olmamıza izin verecek bir dünya kalmadı'

Son öykü kitabı İnsan Kendine De İyi Gelir'de hayat mücadelesini anlatan Ahmet Büke, "Kafesteki kuşlar biziz. O şemsiyeden kaçmamız gerekiyor" diyor

Türkü lezzetinde öyküler yazıyor Ahmet Büke. Doğduğu, büyüdüğü toprağın kadim dilini konuşuyor. Bir yıl boyunca ON8 Blog'da, Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi adlı köşesinde yayınlanan öykülerinden oluşan bir seçki, yenileriyle bir araya geldi ve İnsan Kendine De İyi Gelir adıyla kitaplaştı.

ON8'den çıkan kitabını bahane edip önce bir vapur yolculuğu yaptık, ardından da edebiyattan ve hayattan konuştuk.

■ İnsan kendine de iyi gelir mi?

Vallahi ben kendime pek iyi gelmiyorum. Ben bunları biraz da kızım için yazıyorum aslında. Şimdiye kadar yazdıklarım baktım da, çok iç karartıcı şeyler yazmışım. Bu kitaptaki öykülerde istedim ki ben

görmesem bile, ileride kızım okuduğunda bir şekilde hayata tutunsun. Bu öykülerde hep son anda bir şey oluyor. Hiçbir şey olmasa bile, kızım en kötü kendine sarılarak hayata devam etsin. Biraz da bunun için yazdım. İnsan kendine de iyi gelir, evet. Bazen her şey kötü gider ve döner kendine sarılırsın.

■ Bir yıl boyunca her hafta öykü yazmak nasıl bir deneyimdi?

Düzenli bir işim olsa her hafta oturup öykü yazamazdım. Biraz da deli işi geldi en başta. Teslim etme tarihi yaklaşınca kahveye gidiyordum, "Bana bir sade kahve verin," deyince oradaki çocuk, "Abi, sen yine mi yazıyorsun?" diyordu. Bir de uzun süre benim borsa oynadığımı zannetmiş. Sonra, "Ne borsası, ben bir şeyler yazıyorum"

diye açıklama yapınca, "Ha, yazık ya..." dedi. Başta zorlanıyordum zannediyordum, ama hiç zorlanmadım.

■ Disiplin kazandırdı, diyebilir miyiz?

Biraz kendi sınırlarımı gördüm aslında. Çok uzun süre yazacağımı zannetmiyordum. Birkaç ay sonra kalırım, diyordum. İlk başta, ayda beş öykü değil yazıyordum. Her ay beş yazı yazamayacağımı fark ettim. Öykü yazabiliyordum. Mekân ve karakterler oturunca devam etti. Sona doğru da her şey tuhaflaştı, ama hoşuma gitti.

■ Belki de çok öykü biriktirdiğin için...

Muhtemelen. Çok planlamadan yazıyorum çünkü. Bu ay beş tane yazacağım, deyip oturuyorum bilgisayar başına. Birkaç cümle yazdıktan sonra devamı geliyor. Çok nadir, "Şundan da bahsetsem mi?" dediğim oluyor. Benim ailem biraz tuhaf bir aile, bu biraz da ondan sanırım. Dedem, babam, babaannem... Bunlar hep kasabanın öykü anlatıcılarıydı. Sürekli öykü anlatırlardı. Ve sonradan fark ettim ki anlattıklarının hemen hemen tamamı yalan dolan. Bir yerden ucunu tutup kurgulamışlar. Ben de oturdum yazdım.

■ Kayda geçmek gibi...

Evet. Onlar yazamıyordu, bana düştü. Öykü anlatmak aile geleneği gibi bizde. Ben yazan taraf oldum.

■ Bu biraz da geniş ailede büyümüş olmanın avantajı, değil mi? Yaşlı kuşak, ailenin hikâye anlatıcısıdır hep...

Öyle öyle... Görece kalabalık bir ailede büyüdüm ben. Bir de kasabada komşu da biraz ailedir. Sürekli evin içine girer çıkar. Çok etkisi oldu bunun. Çok dinledim. Dinlemek bu işin temeli. Kızım da öyle şimdi. Eşim diyor ki, "İkinizi yakalıyorum bazen parkta, salıncak sırası beklerken elinde Zeynep birilerini izlemeye dalmışsınız, dinliyorsunuz."

■ "Divanın altına sığırdım"

■ Sıkılgan bir çocuk muydun? Öyle gibi, san-ki...

Pek insan içine karışmazdım. Eskiden divanlar

